

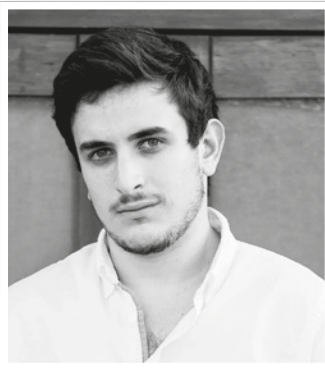
„és nem leszek más,”

Korsós Gergő 2000-ben született Szekszárdon. A Garay János Gimnáziumban érettségizett, jelenleg az ELTE BTK germanisztika alapszakos hallgatója. Versei többek között a Pannon Tükör, KULTer.hu, Irodalmi Szemle, Új Forrás c. folyóiratokban jelentek meg. Mindig, mindenhol, elmondja, Ő szekszárdi.

Legyünk büszkék rá!

Dicső Zsolt

FOTÓ: KISS ALBERT

A mesehős

minden reggel
kardot ránt és

minden délben sárkányt győz.

Erdőmélyi koboldokat,
– fülükben is aranytallér –
alkudni meg mégsem áll,

mert valahol, messze-messze,
áll egy torony, benne lány,
ki minden éjjel leereszti.

Hátha.

*

És megy a mesehős,
ma már tényleg odaér,
de hirtelen lesz nagysötét,

és a vendéglő a kanyarban,
a „Kék kakas fogadó”,
ablakfényel, hideg sörrel
hívogat, fáradt vándort hívogat.

Óóóó-héééé-hóóóó,
új komákkal dúdol is,
koszt és kvártély, jaj de jó,

óóóó-héééé-hóóóó!

Így dúdol ő,
míg valahol, messze-messze,
ma éjjel is leeresztik.

*

És elindul holnap is,
elfelejtve tegnapot,

de jön majd az éj,
a „Kék kakas fogadó”,
mézsörre cserélt sárkányfejek,
és

bár minden éjjel leeresztik,
a toronyhoz ő mégsem ér,
sosem ér.

(Megjelent az f21.hu-n)

Vászonátok

„Ki vagyok én? nem
mondom meg”
(Petőfi Sándor)

Mi vagyok én?

Pálcika-
tehén, zsiráf, csalogány.
Kék ló vak szeme,

szörnyeknek szánt nyalókán.

Tikkadt
kövek maszatja a koszban.
Semmi egyenes.

*

S hogy
mi lennék, ha kérdezed?

Halászlé,
fényesre síkált hajópadló,
szamojéd kisgyerek.

Csend-élet, alma, mag,
úgy szépen, igazán.

De
gyászdalt nyerít már az ég:
festőm jön — befejez,

és nem leszek más,
csak egy furcsa szürreális:

pálcika-
tehén, zsiráf, csalogány.
Kék ló vak szeme,

szörnyeknek szánt nyalókán.

(Megjelent az Irodalmi
Szemle Online-on)

A város színháza is vagyunk

A Német Színház csaknem négy évtizede működik Szekszárdon. A teátrum célja, hogy ne csak az országos, hanem a helyi közművelődés részévé is váljon.

Kutny Gábor

Lotz Katalin igazgató azt mondja, az Országos Német Önkormányzat iránymutatásának megfelelően anyanyelven készítik az előadásokat, ugyanakkor eltökélt szándékuk, hogy az intézmény elfogadott legyen a városban, és ne csak nevében legyen szekszárdi.

részt veszünk az idei Mészöly évforduló megünneplésében is. Feladatunk, hogy az embereket szórakoztassuk és kulturális táplálékkal lássuk el. Ha van olyan lehetőség, amiben csak magyarul tudunk részt venni, hát miért ne tennénk.

– **Újra és újra felmerül a magyar nyelvű előadások kérdése.**

– Kétféleképpen lehet közelíteni a kérdéshez. Egyrészt gazdasági oldalról. Van egy elképzelés arról, hogy ha két nyelven játszánk, több néző jönne, és így fajlagosan jobban megérné színpadra állítani egy darabot.

FOTÓ: KISS ALBERT

– **Személyes feladatának tekintette, hogy közelebb hozza egymáshoz a színházat és a várost?**

– Abszolút ez volt az egyik célom. Megindult e tekintetben egyfajta változás. Azt érzem, hogy kezdünk „megjönni” a városba, aminek éppen ideje volt. Tudatosan kerestem a lehetőségeket arra, hogy együttműkjünk akár a könyvtárral, akár a kulturális központtal. Ennek első jeleit már tavaly láthatták a nézők, amikor a Vármegyeháza udvarán tartottunk előadást. A kezdeményezés folytatásáról pedig előrehaladott tárgyalások zajlanak, tehát egyre biztosabb, hogy a nézők idén is láthatnak produkciókat a szabadtéri színpadon. Van egy folyamatos kommunikáció közöttünk intézményi szinten, ezt nagyon pozitív hatásként élem meg. De

De ez nincs feltétlenül így. A másik a német nyelvi színvonal fenntartásának kérdése. Miután mi sok német anyanyelvű színésszel dolgozunk, ha őket mellőzzük a magyar nyelv miatt, elveszítjük a minőséget. Nekünk pedig németül kell játszani, jó nyelvi minőségben. Ebből nem lehet engedni. Arra kaptunk megbízást, hogy a német kultúrát és a német nyelvet közvetítsük. Ahhoz picik vagyunk, hogy állandóan kettős szereposztásban, tisztán magyarul is játsszunk. Azt látom, hogy azzal, hogy feliratozzuk az előadásokat vagy használunk magyar szövegeket a darabokban, oldjuk ezt a helyzetet. Egyre többen jönnek el olyanok is, akik nem, vagy nem jól beszélnek németül, de értik és élvezik az előadásokat. Így hát azt gondolom, ez a járható út számunkra.